

საგ

საბჭოთა სეროვნება

1977 6

ალან ეიკბორნის

თუმთოს პირველის გარდაცვალების შემდეგ, ძვ. წ. აღ. მეთექვსმეტე საუკუნის ბოლო ხანებში, კარნაის ხუროთმოძღვრები იყვნენ ხაუსუნები, პუმირა და თხური. ხაუსუნები, ქურუმთა ბრწყინვალე გვარის წარმომადგენელი, როგორც ჩანს, საქმოდ ნიჭიერი ხუროთმოძღვარი იყო. ფარაონი ქალის ბრძანებით კარნაეში მან ააშენა ტაძარი, რომელიც იწოდებოდა „ხანფსუტი ღვთისა ძველებში“. ეს ტაძარი ამჟამად აღარ არსებობს, რადგან კარნაე უღელმეხი სამშენებლო სამუშაოები წაიშორწყო და დაასრულა კიდევაც ფარაონმა თუმთოს მესამემ და აქაც, ისე როგორც დილე-ელ-ჰაბარში, მან წაწოდებრივ ხანგინა საძულველი დღენიწავლის მიერ აშენებული ტაძრები. ბალონების ისტორიკოსები თვლიან, რომ მის მიერ აშენებული ზოგიერთი ნაგებობა, რომლებიც ძველად აგებული ბრწყინვალე ტაძრების ადგილზე აშენდა, საქმოდ უნიკოდ იყო შესრულებული და არავითარი როლი არ უთამაშოთ ეგვიპტის ხუროთმოძღვრების ისტორიაში. თუმთოს ნესხის მიერ კარნაეში აგებული ტაძრებიდან უკველზე სრულყოფილი სტამბა, რომელიც ტაძარია, სადაც იმართებოდა შეფეა იფლებული და კორონაცია. ამ თავისებური ტაძრის ერთ-ერთ დარბაზს ოცდაათი პირი ოთხეუბედი ბოძი ამშვენებს. აქვეა ოცი სრულიად განსაკუთრებული ბოძი. ისინი წარმოადგენენ ფარაონის კარვის საურდენი კეტების იმიტაციას. ქაში დაწყვეთილმა ხის ნატიფმა სვეტებმა, რომელსაც ძვ. წ. ა. მესამე სასწლეულის დასაწყისიდან იყენებდნენ გადახატანი სამეფო კარების ვასამართად, სასურველად ფარაონ ვერ მიიღო და ათან ხუთასი წლის მანძილზე ეგვიპტელ ხუროთმოძღვრებს უნიჭობის მავალით უჩვენებდა. თუმთოს მესამის დროს კარნაეში ტაძრების მშენებლობისა და გადაკეთების იდეას თუმთოს მესამის მთავარ არქიტექტორს მიუჩვენებ, მან ისე, როგორც ეს უკვე უნიკო შემოქმედის ჩაგვია. თავი მღვდელთმცოდნე უფრო სხატელა და ფარაონის სამებლად სახელად მენგებერასენები დირქვა რაც ნიშნავს — „ცოცხლობის თუმთოს მესამე“. ავტობიოგრაფიაში იგი ბევრით ვერადრით აშკარებს და მხოლოდ იმით ცხავთვლდება, რომ სამუშაოებს ხელმძღვანელობდა და აკეთებდა იმას, რაც მის უდიდებულესობას სურდა და მისწონდა.

ეგვიპტის წარსულს აგერ უკვე 200 წელიწადია იკვლევან ცივილიზებული სამყაროს მეცნიერები. ამ კულტურის შემქმნელი ერადი დაზია აღიგავა მიწის პირიდან. ნილოსის სანაპიროზე ალბათ ახლაც ცხოვრობს ხალხი, ვინც ძველ ეგვიპტელთა შთამომავალია. მაგრამ, როცა ენა დაღუმბებულია, ცრაც აღარ არსებობს. ეს სიბრძნე კარგად იცოდნენ ეგვიპტის დამპყრობლებმა — ასურელებმა. სპარსელებმა, ბერძენებმა და რომაელებმა, ისინი ცდილობდნენ ამ ბუმბერაში და ახლად დამპყრობილი ხალხისათვის დაევიწყებინათ მშობლიური სიტყვა, რათა ადვილად და საშუალოდ დაპატრონებოდნენ მათ მიწა-წყალს. უკვე ბტოლემეოსების კარზე ბევრი გადაგვარებული ეგვიპტელი ბერძნულ ენაზე მეტყველებდა და თავაც მოქონდა, რომ საკუთარი აღარ ახსოვდა. შერლის გამოთქმა რომ ვიხმართ, დამპყრობილ ერს ვიდრე ენა არ დაუარგავს, სულ მუდამ ხელში აქვს იმ ხიხის გახალხი, რომელშიც იგი ზის. მაგრამ ეგვიპტელებმა დაკარგეს ეს გახალხი და მისთან ერთად საკუთარი თავიც.

შინაშინაბი:

²⁶ ეს სახელი ნიშნავს „ლამაში ქალბატონი მოზრძანდალა“.
²⁷ ფირფიტების დღი კოლქეკია (160 ცალი). შევარკვა არაბმა ევარმა აღადელ-ჰაჰმა და მიუტანა კაიროს მუზეუმის როსლუს, რომელმაც ეს ფირფიტები ყალბად ჩაიკვალა. შემდეგ ევარმა იგი კენელ კოლქეკონერის თეოდორ გრაფს მიჰყიდა. ისინი ნამდვილი გამოდგენ და ამჟამად ბერლინის მუზეუმში ინახება.
²⁸ თანამედროვე სომალი.
²⁹ ქანდაკებების ნამსხრევებით სავსე ორმოები აღმოაჩინეს „მეტროპოლიტენ მუზეუმის“ თანამშრომლებმა.

ინმლისის თეატრალური კრიტიკის აზრით ალან ეიკბორნის შემოქმედება ანკარა ნაკადად შეიჭრა ინგლისურ დრამატურგიაში.

1976 წელს ეიკბორნმა, ასე ვთქვათ, მოხსნა ყველა თეატრალური რეგორდი: ლონდონში ერთდროულად მასი ხუთი პიესა იმდენად დასაყრდენად წლით ადრე კი მას თვლიდნენ ტაჰაურ უესტენის²⁶ დრამატურგად, რომლის ნაწარმოებები მხოლოდ კომერციული თეატრისათვის იყო გამოსადგო.

1970 წელს დაიდგა პიესა „როგორ უყვარხარ მეორე ნახევარს“. სექტაკალი დიდხანს არ ჩამოდიოდა სცენიდან, მაგრამ კრიტიკოსთა მკაცრი აზრი არ შეიცვალა, — იგი კვლავ იმდენს მომცემ პროფესიონალ დრამატურგად მიაჩნდათ, რომელიც არ შეივლებოდა ისეთი სახელმწიფეილი და აღიარებული ახალგაზრდა დრამატურგების გვერდით დაუყენებინათ, როგორიც არიან — პიტერ ნიკოლსი, ტომ სტოპარდი და დევიდ სტორმი.

ამჟამად კი ალან ეიკბორნს ერთხმად მიაკუთვნიენ ამ ჯგუფს. ზოგი სპეციალისტი იმასაც ფიქ-

ალან ეიკბორნი

რ ა ი

მოქმედება ხდება ვახშობის შემდეგ. ნებისმიერ დღესა თუ წელს, ქორწინებიან ოცი წლის შემდეგ.

(შინაშინა: დაილოგი ძირითადად ხმამალა ფიქრია. პერსონაჟთა საუბარი გამოყოფილია მსხვილი შრიფტით.)
 მ მ ა რ ი. (ჩუმად თავისთვის უსტყენს, შემდეგ დღინებს) მმმმ, მმმმ, მმმმმმ... ამ... მმმმმ (ხელში გახუთს ატრიალებს) პირველი გვერდი... მეორე გვერდი... მამ მხეთუ რაღა იქნა აქ ნაიკვამია — გაგრძობა მეხუთე გვერდზე იქნებო. მერედა საღ არის მეხუთე? ჩემთვის მეხუთე არ მოუციათ... აა, მეექვსე გვერდს მეორე მხარეზე... დიახ... ეს არ შეიძლება მეხუთე იყოს... ეს სპორტული გვერდია. აი, ეს კი მეექვსეა, თუ ორი მეოთხე გვერდი არ წაშოვიდე. მაშინ მეოთხე საღაა? რა არის, რომ გახუთებუი კი ვერ დაუბეჭდავთ ხეირიანად? ანა, აი, საღ ვუოვიდვარაი მამ ასე კი, მაგრამ რას ვყოფილობდი? აღარ

პიესა „ჩაი“

რობს, რომ იგი სათავაშო უდგას დრამატურგთა ამ ახალ პლედას.

ალან ეიკბორნი 37 წლისაა, დაწერილი აქვს ოცამდე პიესა, რომლებიც ლონდონის ცენტრალურ თეატრებში იდგმება. დიდი პოპულარობით სარგებლობს მისი ტრილოგია „ნორმან“ დამპყრობელი“. თეატრალური ცხოვრება ეიკბორნმა დაიწყო, როგორც უბრალო მასხიობმა. პირველად პროდუცირულ თეატრებში თამაშობდა ყველაფერს, რასაც დაავალდებინებდა — უბრალო სტატისტიკიდან — თომას მორამდე. ა. ეიკბორნი მიღწევის ექსპერიმენტული თეატრის ერთ-ერთ დამაარსებელია. ექვსი წელი მუშაობდა ლიდსში ბი-ბი-სი-ს რადიოიდანის რეჟისორად.

ა. ეიკბორნი ახლაც იორკშირში მოღვაწეობს. იგი სკაბორის თეატრალური ტრენტის მხატვრული ხელმძღვანელია.

ა. ეიკბორნი თანამედროვეობის მწერალია. მისი გმირები, შესაძლოა, სწორად შეუსაბამო, აბსურდულ სიტუაციაში მოქმედებენ, მაგრამ საბოლოოდ დამაჯერებელი არიან და დიდ ყურადღებას იმსახურებენ. ეიკბორნი ადამიანის სულის ნიუ-

ანსების, მისი ლაკონურად ან სიმბოლურად გამოხატვის დიდიოსტატია. მისი მიზანია დამახასიათებელი თვისება კი მაინც ის არის, რომ ეიკბორნი, ეს პარადოქსული ფენომენი, სულ ახალ-ახალ ფორმებს პოულობს, რომლებიც თანამედროვე, მოდურ ტენდენციებზეა დამყარებული.

მის კალამს ეკუთვნის ისეთი პოპულარული პიესები, როგორცაა: „შეფარდებით რომ ითქვას“, (ეს მისი ერთ-ერთი პირველი ნაწარმოებია), „მხოლობითი რიცხვის აბსურდული პირი“, (1973 წ. ლონდონი), ტრილოგია „ნორმან“ დამპყრობელი“ (1974 წ.). ეს ტრილოგია ნიმუშია აზრის ვირტუოზული დამუშავებისა. ტრილოგიის პირველი ნაწილია „მაგიდის ეტიკეტი“, მეორე — „ერთობლივი ცხოვრება“ და მესამე — „ბავშვი სეირნობისას“. ა. ეიკბორნის კალამსვე ეკუთვნის აგრეთვე „მხიარული წარმოდგენა ქორწინებაზე“, „შერეული წყვილები“ და სხვა მრავალი.

„ჩაი“ — ამ მოკლე პიესაში გამოიმადვანდა თითქმის ყველა ის თვისება, რაც ძალზე დამახასიათებელია ალან ეიკბორნის დიდი ნაწარმოებებისათვის. პირველად ეს პიესა დაიდგა 1969 წელს, ლონდონში. სპექტაკლის რეცენზია ღაღადებდა — „მოხიბლული ვართ მიღღარი იუმორით, გულაჩვილებულნი სარდონიული პესნიმით“.

მთარგმნელი

მასხოვს. (კარისკენ იცქირება) ის ქალბატონი სადღა დიაცარა? ჩაის ადუღებს. სასტვენის ხმა არ გამოიგია. როგორც კი გავედებ, უნდა ავდგე და სინი მივართვა. არ ვიცი ვინ მაპალებდა, რომ ამ სინის ორვეა თავიდანვე მე ვიკისრ... მას შემდეგ ათი წელია აქეთ-იქით დამტყვს. მძიმე რომ იყო, მაშინ გასაძვინდა. დაფრტვებ ამ სინით თავის ფინგნებთანად, აქედან — სამზარეულოში. იქედან — აქ. ზედკი თითქმის არაფერი აწყვია. მე ვიფრტვებ ჩემგან, როგორც ქმრისაგან, კეთილშობილური ფრტვი იქნება-მეთქი. ახლა კი — მას მხოლოდ სტუმრისაგანია კი არა, ურველდლე ვაკეთებ. როცა სტუმრები გვავებს, მაშინ პირდაპირ საწიზღრობა. თავის დამკირება და ესა... მე ვიცი, რომ ზოგიერთი ჩვენი ნაცნობიც ასე იქცევა. აი, მაგალითად: ევანსი. ვითომ თავს ევლება თავის მეორე ნახევარს. დიდს ამბით გაუდღეს ხოლმე კარს, როცა იმათთანა ვართ სტუმრად ნაგრამ ჩვენ ხომ უყვალა ბრძანდა მოგვეხსენება, ამის რჯულიც არ იყო, რა შედეგია კარგდნა! როგორც კი სტუმრები გაკორიეზიან, დაბრუნდება და ზედ ცბიერწინ მიუჯახუნებს კარს. ასე, ჩემო ბატონო, ბერტ ევანსის ამბავი ხუთი თითივით ნათელია. იმ დღეს რომ ეწვიეთ, სკამიტი შესთავაზა ცოლს. ამით ისე გაოცა, რომ არსად იატაკზე დაებერტა ქაღალდი. ჩაი, ჩაი აღბათ უკვე ადღვდა. სასტვენის ხმა კი არ გამოიგია. ჩაისთანის ცბიერწინ ჩამოცმა თუ დაავიწყდა ვითომ იმასაც პირველად დაავიწყდა... (წამოდგება) პირზე კი სულ ის აეკრა, რომ ვითომ მე მაიწყულება ხოლმე. (გაღიღინა).

(პაუზა. შემოდის ცოლი, ხელში სინი უქირავს).

ცოლი. ნეტავი დღეს რა დამართა? აღბათ მეორედ მოსვლია, რაკი ამ სინისათვის არ მოჩანაწად. მაღლიბა ღმრისქი იქნებ, ბოლ-

ოს და ბოლოს, თავი დაანებოს. გაუთავებლად მიღე-მოდის ამ სინით. რა იქნება, რომ ნამდვილი მამაკაცივით მოიქცეს? რა მაგისი საქმეა ჩაი. ნეტავი სასტვენი სადღა წაიღო? ან თვითონ საღ დიაცარა? (ასხამს ჩაის. შემოდის ქმარი.)

ქმარი. აქა ბრძანდება. (ხმაშალა) აი, თურმე საღ უმწიფიზარ, ჩემო მკირვარსო.

ცოლი. ამაზე რა უნდა ვუპასუხო? (ხმაშალა) დიხს, პაპ მარ. ქმარი. კითხილ! ღა პატრონისა. ზახა დროს რა მოგახსენებდა ამგვრად ძალიან სარკისტული სახეში გამაც.

ცოლი. ჩაი?

ქმარი. ი, მ, ჩაი! უსწარმუნაპირი. (გამოართმევს ფინგარს).

ცოლი. საკვირველია, საკვირველი..

ქმარი. ისე გამოიწილდა ერთი ფინგარსი, თითქმის ის ფუნჯიანი ჩევი ეჩქებინის. თავს მოვიკრა, თუ გაჩვენებ არ დამიშალა ის სასტვენი, რათა არ შემეგრძნია მისი ოპობიდან ვასვლა, რომ შემდეგ საუველდრები ყელში ამოიფუნჯოს... უკურადლებო ხარო. დავიღვალე! წაწვი გამოშვლი... ახლა ეს რომ აქ ბრძანდებოდეს, დიდი სამოგებელი... დავამტკნებდი. მაგრამ ეს ქალბატონი აქ არის. როგორ შეიძლება პირდაღებულ დამიშნახოს. თავი უნდა შევიკავო და გაჩვენებ დავიკროვო.

ცოლი. თვალბინი აუწუწულიანდა. წვრილი შრტოვტის ბრალია. იცის. რომ საუველდ ტენილება, მაგრამ იტბიზარს არ იტებს.

(ქმარი ჩაის ურტებს) მიდი, მიდი, მოურჩი. სანამ ეს ერთი ფინგარსი მოიწევას დამითურებდეს, მე ხამ ფინგარს დავლევდი. იქნებ თვითონ გაახსენდეს შკარის ჩაყრა. მე შეღლიდება, რომ ჩაყურარო, რათა შემდეგ აწუწუნდეს, ძალიან დამტკბო... ო, როგორ დავიღვლე..

საქართველოს
ქართული ენის
საქართველოს
საქართველოს

ქმარ ი. უცნაური სიზმარი ვნახე ბაღაბის სათბო მაქანჯანე. რატომ უნდა დამსიზმრებოდა? ჩვენ არც მაქანჯანე გვაქვს და არც ბაღაბი. ცნობ ვგერდით ერთი ხელის დღეობა მლილა. იმას ფრჩხილებს ჰატარა მაქარატლითაც გათიბავდა კაცი. თუშეა, მე მგონი, არც ის მაქარატლი გვაქვს. გუშინ ვაძიებდი ფეხის ფრჩხილებს დაჭრა მიწილია და ვერას ვაძიებ. იმ სიტყვად გავიხარე, რომ სიდაცა ზეურას წამოიღებდა და გახვს. ახლა იწებება. თავის ადგილას რომ არაფერს აჩერებს... აიღე და დაეჯ. რა შე და-ლოცვილო, ამაზნის კარადის მეორე თაროზე. კაცმა იმისათვის სპეციალური იპოვიე კი ვაგაევი. მოკლეა? იმაზე ქისა ჩა-მოიღა. თანაც იმინარიად, რომ კარი ღარი იტყებდა და ხარკე ისე მოჩანს, რომ პირის გაპარსვისას ცალი ფეხი ამაზანაში მიდევს... თავს მოვიტარი, რომ შაქარი არ ჩაუყარია...

ცოლი. ზინდი ჩაი დაუშვარაპაპი.

ქმარ ი. ა, უშაპრმო? დიდი მაღლობა ზის და არჩინებდა მიუფერებს. მე კი იმდენად ვატრიალებ კი ვიხი, რომ კინადაც მაქა ვიღობ... ცოლი. არა უჭერს, ქუეხს იხსავლობ... მაგრამ იწებდა ცოცხა ადრე უნდა მეთავა. ახლა უნდა ვიქნე და ვუფურე, სანამ მიეღე ზრცეფედურას ხელმოვირედი ჩაატარებს.

ქმარ ი. (ხმაშილა იციან) აპე მეთი მამს უშვარა... იგი რა უნდა სუბაქარაში? სასხლამი, ჩაივარდა სასხლამი!

ცოლი. (სიკეთლი) იოი, მათელა? ვინ იმინებდავს. ეს რა სისხლსუნდა ჩაიმიღებია!

ქმარ ი. მშ მათელა სულელით! (რამოდენიმე ზანა ორბეცი იციან) იო, რამდენი ვივიდი...

ცოლი. იო, ღვირეთო, რამდენი ვივიდი.

ქმარ ი. სულ ვაყოფეფერდა.

ცოლი. ეს ბედნიერება მიიღე საღმის ეფოვა. ქანდაბას, ოღონდ თავისი გაზეთი არ წაშეიბოთს.

(ქმარი გახვთს ათვალეურებს და იციან)
აბა, კარკატურებს ათვალეურებს. ეს ჩემი გულისთვის იციანი, რომ დანაწერტრებსო. ახლა შე უნდა ვკითხო რაზე იციანი-მეთქი... მაგრამ შე სულაც არ ვაჩერებ...

ქმარ ი. ცნობისმოყვარეობა ატრიაბს. ერთი სული აქვს სანამ გაი-გებდეს რა მაყენებს. არა უჭერს, მოითმინოს... (სიკე იციან).

ცოლი. ვიცი. (ეუბნე ისე იწებე სიკელს)

ქმარ ი. ამას რაღა ადინებს? ახლა მეიღებდება, რომ შევეფთოსო, ახე არა? მე კი სრულიადაც არ ვაჩერებ ამას...

ცოლი. ახლა უფრო ფრჩხილად უნდა შევიტროს.

ქმარ ი. აქ წერია, რომ ქმარმა ცალი ხელი კრა და ავტობუსის ქვეშ შეაფიქრა, ეს როგორც აუცილებელია უნდა წაეკითხოს.

ცოლი. რაგონა მაგას ახეთი ბებერა ქმარი? ყოველთვის ბებერო იყო. სულთო. ახლაგაზრდობაშიც. (ქმარი გახვთს ცუცავს)
არა, არა... ეგვი ვიცი რას ნიშნავს...

ქმარ ი. აბა, ახლა საუბრის დრო დადგა. როგორც მოშავოვდა დაღის გოილირე?

ცოლი. ახლა რომ მოსტრას საცენტრალიციო ხერელი კოქსით გამო-გვიგოსია, პირდაპირ აქ, ოთხში, შემოვტანს სავიე აქანდაც და მშინ... დაღის ყველაფერი რიგში იქნე.

ქმარ ი. ძალუნად ატარბი. ბებრბოს, გოილიონ და გოილიონ, დაგაკვი-რანდა, ა? (ჩაიერნება) (ცოლი იციან).
იო, რა სხსავილია. ისეთი სხსავილია რამე ვიქვია, რომ პირდა-პირ მოუხეი-მოხიო უნდა გამოვლიაოდ.

ცოლი. ეს კაცია იქნის სიკოცემლი რომ არ გამოიბა, ისე უფერგი-ლოდ ხტეობის... თანაც სულ ერთი და იგივეა რეცრების...

ქმარ ი. აი, კოპი ხელაბ, მიწანილსკარი რომ არ ბაიუბანეო ხო-ღვი, ყველაფერი რიგში იწებება.

ცოლი. იმსტამპანევიჟი აქმ ვიბრბი.

ქმარ ი. რა თქმა უნდა, ისე იმ ინსტრუქციას მჩრის ვეცნობი. ეუბნები იმას, რაც დანამდივლებოთ იცი, მაგრამ რა გინდა შეყვარებულს ცერცეია... დაიჭერებს? არაფრის გულისა-თვარს.

ცოლი. ბოლო დროს როდის გამეცნა? წამდივლია... გულიანადა-მგინი ჩენი ქორწინების დღეს. აღბათ იოხუნა. ნეტავი რა თქვა? რისი თქმა შეეძლო... ნუთუ ამან გამეცნა?

ქმარ ი. ეღლითადებელი გასიერნება. რა საუბრობო დრო იყო ყოველდღე წვიმა. ჩვენ კი ამას აინსუნიაც არ ვაგდებდით... სულ სიკელის გუნებაზე ვიყავით. მაშინ ეს ძალიან ბევრს

იციონოდა.
ცოლი. ინსტრუქციები იმიტომ არის ნათქვამი, რომ არც

ღვინა ძალუნად ბავშვი მოქის ჩაქარს. ზინდილდა ამის გრ-ადობა იქნე.

ქმარ ი. ზისაქლო. ამას... ამ ქვით თავში აქვს კოქსი. თვითონაც კოქსის ნაღებს წაავახე. რაც ეკარე ქონდა, დაჯარვა და ერთი-ნაღე ვაყოფივარა. გამოწერული ლომონის ჩენისუხავიდა დარჩა. რა მოხებდა, რომ მე... მოდი იქნებ ვაკვირონო. შევეულის ჩამხე? თუ გაიღმა მაინც, მაშინ კიდევ შეიძლება მათთან ჩამივ სე-რკობა განახლება. ო, ეს უხადურეო ხაზე. ნეტავ, ახლა ამან გაიციონეს და შევი არაფერი მიწა.

ცოლი. დღეს ძალიან გამოცოცხლებულია. სასტუმროს პოქის ბრალია. ერთი ასეთი უმწინველოდ რომ, რაც უსუფლია წამო-მაყუდდროს და მთელი სიღამო ბედნიერია. იმ დღეს, დღით. ჩაი დაშეკვა ახალ სუფურაზე, ო, რა გაუხარდა: მოიცა, რა მოი-ტარ? ჰო, იმე შენ ყველაფერი გენდობიო! თითქოს მხოლოდ იმის ვაყიებო, რომ დავდივარ და მდუღარეთი ვიუთქვე ყველა-ფერს.

ქმარ ი. მშ სუბაქარა... მართი პაპარა... ძალიან სასაცილო ნაზაზი ბაზაქანანა...

ცოლი. ეტყე შენ ვინახოთ ერთი რა გაახსენა, რის თქმას აიბრებს... ერთი პატარა ამაგი... მანც თავისი უნდა გაიტანოს. ასე არ არის? რა პაპარა, ძმიაფსანი?

ქმარ ი. ისეთი არავიბრბი... სულაფლური ამაპაპია...

ცოლი. აბა, ჭკვიანურს შენ ვერ იტყვი და...

ქმარ ი. სავქე უთუე დაწეუბულია. ახლა მიწადა თუ არა, რადაც უნდა ვიქვია, ცისკრი ქუევე ვაგვივარ უსუფლი. კაცმა რომ თქვას, იმე ვმეკვი მატანდა ძალაბ? აღბათ ვიქვილან ვაუღლებელი.

ცოლი. აბა, ზისაქმი ერთი ჩქარა მოყვებს და გათავის.

ქმარ ი. ორე კაპი ზის კაპუბო... მართი, ზისიში, აპაბობს, როგო აღამიონებს უცნაური ჩაგვიბი აპპოტიო... ყველაწი, ზარბ ნაპაფარამოსან დაგომიკობდავებუბო ბებრბა თუ ნაღამ-სუნდა, ალწომინ ვიბიროდინ უცნაურბობა, ან, თუ ბნებობს, ახირბაბუბობსაბო... ხოშ ბმსილა. მთორბ პასუბრებს: „პა-პა-პა მით ბაზუბო თუ მოაკვებო. მშ პაპოტიოწი ჩამებ აპ ბაზაქანია, სრულიად ნორმალურბ ბაღალაპარა...“

ცოლი. ძალიან კარგად ვგრძობნო სითაც უყავებო.

ქმარ ი. კრებელი ტიპი იმ ისაბ თამბისას მიბაძეპნებს: „შინც იმითი ბარ, როგორც სმებირო... მთორბ მუნანბა: „შე როგორბო?“

ცოლი. ნუთუ მართლა მეგონა, რომ რამიმ დალაგებულს და, მოი-უშვებდა, ქუეპაბევილებს მოყვებოდა? რას მიეღამივებდა?

ქმარ ი. მისმინე.

ცოლი. აი, ძვირფასო.

ქმარ ი. კოვდა, პირველი თუბანბა: „აი, თუნდაც ბი, რომ მშ შეზახანბი ზისი ბარკაბეობს ბელით უბავბოლო...“

ცოლი. რატომ ზებრობებ ადამიანებ? იმს გეცნობ, რომ ქითმანეთი ვაკიციონო. რისთვის ცდობნის ეს ჩემს ეკიციონ? აღბათ ახე უნდა. აბა, სტვას რას უნდა წაიწერო მისი საქციელი. ნამდი-ლია ჩემი გამბარბულება მაგას.

ქმარ ი. „ღიზა... თუბანბა იმბ, აი, ისაა ზინდი უცნაურბო-ნდა, ალღამინათ უბრკაბულბობა ჩაის მოსხარბივად კოქსის ხნაკრბობა...“

ცოლი. ზუსტად ისეა, როგორც ამ ოცი წლის წინ იყო. სახლამდე კომსიკლებდა. მამა მეუბნებოდა, თავში გეკითრო. იმბრო, რომ ქოქაში ვიქვიეთი და ვიციონოლო... შემდეგ ქვარ... დაიწერებო და... ახლა ეს საოცრად მეჩენება, მაგრამ... მე მგინი ნამდი-ლია უნდა ჩემი გასინება... სწორედ ეს სწავია... ზისმინ, ზის-მინ, ჩამო მვირბუსო, ბანაბარბო.

ქმარ ი. მშ უაბე ვაკვამპაპარბო.

ცოლი. იოი!

ქმარ ი. მართალა, არც ისა სასაცილოა. წავალ, გოილიონს მიხმადვ... უბავალოდ, დაჯარვათნდა, რომ სემლაფირი რიგშიბა. (გაქრო).

ცოლი. (დინედა) ინსტრუქციას ზანჯლის რაზუზამ მშინ. (სიკეთეს შექი თანდათან ქრება, ესმის საცეკოო მუსიკის ხმა).

ინგლისურადან თარგმნა ზურბან ბემაზაზვილიბ.